

Sygn. akt V GU of 78/17

POSTANOWIENIE

25 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym: Przewodniczący: SSR Joanna Bury

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Oleszczuk

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2017 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z wniosku dłużnika W. J.

o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

postanawia:

1. oddalić wniosek,
2. określić że wnioskodawca ponosi koszty swego udziału w postępowaniu.

SSR Joanna Bury

V GU „of” 78/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. J. wniósł o ogłoszenie upadłości jako osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu podał, iż od 2007r. do kwietnia 2010r. prowadził on działalność gospodarczą, której przedmiotem był handel detaliczny, a następnie handel hurtowy. W trakcie rozszerzył on działalność również na sprzedaż wyrobów tekstylnych oraz wyrobów chemicznych. Po zmianie lokalu użytkowego na większy, dłużnik zaciągnął pożyczki w (...) S.A. w W. oraz w (...) S.A. w W.. Z uwagi na to, że w 2008r. branżę budowlaną dotknął kryzys, również dłużnik stracił największych klientów, co doprowadziło do utraty płynności finansowej. Z uwagi na powyższe, w kwietniu 2010r. dłużnik zakończył prowadzenie działalności gospodarczej. Obecnie wnioskodawca jest zatrudniony na 1/2 etatu w (...) w S. z wynagrodzeniem 925 zł miesięcznie. Dłużnik prowadzi gospodarstwo domowe wraz z żoną J. J., na utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci w wieku 3 i 6 lat.. Zamieszkuje w domu swoich rodziców i nie posiada majątku.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W okresie od 17.09.2007r. do kwietnia 2010r. wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą, której przedmiotem był handel detaliczny, a następnie handel hurtowy. W 2008r. wnioskodawca rozszerzył swoją działalność również na sprzedaż wyrobów tekstylnych oraz wyrobów chemicznych. Po zmianie lokalu użytkowego na większy w miesiącu czerwcem 2008r., dłużnik zaciągnął pożyczki w (...) S.A. w W. oraz w (...) S.A. w W..

Z uwagi na zapoczątkowany w 2008r. kryzys gospodarczy, który dotknął również branżę budowlaną z którą dłużnik współpracował, stracił on wówczas największych klientów. Powyższe doprowadziło do utraty płynności finansowej dłużnika, a następnie do jego niewypłacalności.

Pomimo zaistniałych przesłanek wnioskodawca nie złożył w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości.

W kwietniu 2010r. dłużnik zakończył prowadzenie działalności gospodarczej i został wykreślony z ewidencji działalności gospodarczej.

Obecnie wnioskodawca jest zatrudniony na 1/2 etatu w (...) w S. z wynagrodzeniem 925 zł miesięcznie. Dłużnik prowadzi gospodarstwo domowe wraz z żoną J. J., na utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci w wieku 3 i 6 lat.. Zamieszkuje w domu swoich rodziców i nie posiada majątku.

Dłużnik posiada zadłużenie wobec kilkunastu wierzycieli – wobec (...) we W. w kwotach 18.359,85zł, 2.698,10zł i 4.161,55zł należności głównych, wobec (...) sp. z o.o. w kwocie 2.593,34zł, wobec (...)w O. w kwocie 6.266,94zł należności głównej, wobec (...) w (...) w kwocie 1500zł należności głównej, wobec (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 10.204,99zł, wobec (...) sp. z o.o. w Ż. w kwocie 935,01zł należności głównej, wobec (...) we W. w kwotach 1515,12zł i 22.399,90zł należności głównych oraz wobec (...) S.A. w W. w kwocie 3.628,76zł. Wszystkie zobowiązania zostały zaciągnięte w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą dłużnika, co wynika z zeznań dłużnika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez dłużnika w tym wyroków i nakazów zapłaty wydanych z wniosków wierzycieli przeciwko dłużnikowi, zawiadomień o wszczęciu egzekucji przeciwko dłużnikowi, postanowień komorników sądowych o umorzeniu egzekucji z uwagi na ich bezskuteczność, administracyjnych tytułów wykonawczych oraz umów będących podstawą istniejących zobowiązań znajdujących się na k. 19-106 jak również na podstawie zeznań dłużnika, które zostały uznane za wiarygodne w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w złożonych dokumentach.

W stosunku do dłużnika zastosowanie mają przepisy o upadłości konsumenckiej na podstawie art. 491 (1) ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. Nr 60, poz. 535), dalej określanej jako p.u. Zgodnie z treścią art. 10 p.u., upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny - utracił zdolność do wykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Jeżeli zatem dłużnik nie wykonuje ciężących na nim wymagalnych zobowiązań, wówczas jest niewypłacalny, co stwarza podstawę ogłoszenia go upadłym. Bez znaczenia jest, czy są to zobowiązania związane z prowadzoną działalnością gospodarczą czy zawodową, czy też inne zobowiązania (por. F. Zedler , Komentarz do art. U p.u.n., [w:] A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, Zakamycze, 2003). Analiza przedłożonych przez dłużnika dokumentów a głównie zeznania dłużnika pozwoliły ustalić, że niewątpliwie utracił on zdolność wykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych w 2009r.. Wówczas dłużnik zaprzestał spłaty wymagalnych zobowiązań. Pomimo jednak wystąpienia przesłanki niewypłacalności dłużnika, ogłoszenie upadłości w niniejszej sprawie było niemożliwe z uwagi na zaistnienie przesłanki negatywnej określonej treścią art. 491(4) ust. 2 pkt. 3 p.u.. Z cytowanego przepisu wynika, iż sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli w okresie 10 lat przed dniem zgłoszenia wniosku dłużnik mając taki obowiązek, wbrew przepisom ustawy nie zgłosił w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. Obowiązek i termin złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości reguluje art. 21 p.u.n., zgodnie z którym dłużnik - przedsiębiorca był zobowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Dłużnik, w niniejszej sprawie był przedsiębiorcą. Stan jego niewypłacalności powstał w 2009r. a zatem dłużnik w terminie 14 dni od tej daty powinien był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości.

W swoich zeznaniach dłużnik wprost wskazał, iż nieuregulowane zobowiązania wynikają z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

W przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania zasady słuszności czy humanitaryzmu. W szczególności zauważyć należy, iż dłużnik jest osobą posiadającą możliwości zarobkowe, w sile wieku, zdrową, której nie ograniczają w znalezieniu zatrudnienia żadne przeszkody. Odwołanie się zaś do zasad generalnych odnosi się jedynie do wypadków szczególnie uzasadnionych, które w niniejszej sprawie w ocenie Sądu nie wystąpiły. Z zeznań dłużnika nie wynikają żadne okoliczności, które przemawiać by mogły za zastosowaniem wobec niego zasad słuszności lub humanitaryzmu.

W doktrynie słusznie podnosi się, że powyższa regulacja pozwala skorzystać dłużnikowi z dobrodziejstwa oddłużenia w sytuacjach gdy niewypłacalność była skutkiem okoliczności o charakterze obiektywnym (np. kalectwa, choroby, niezawinionej utraty źródeł zarobkowania i obiektywnej niemożności powrotu do poprzedniego stanu), a także gdy przemawiają za tym silne argumenty o charakterze społecznym, słusnościowym czy humanitarnym. Wskazuje się, że względy słusności to powszechnie akceptowane normy moralne i etyczne, obowiązujące wszystkich uczestników życia społecznego. Względy humanitarne natomiast odnoszą się bezpośrednio do danej osoby, zwłaszcza w aspekcie godności człowieka. W ocenie Sądu względy słusności lub względy humanitarne nie mogły wpływać na ocenę okoliczności niniejszej sprawy. Zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, by ogłoszenie upadłości dłużnika było uzasadnione względami słusności lub humanitarnymi, skoro dłużnik sam zeznał, że posiada zdolności zarobkowe, nie cierpi na choroby wykluczające możliwość podjęcia pracy. Ponadto w toku postępowania dłużnik nie podnosił żadnych szczególnych okoliczności pozwalających na ogłoszenie wobec niego upadłości, pomimo zaistnienia negatywnej ku temu przesłanki. Trzeba wskazać, że działalność gospodarcza w założeniu powinna być prowadzona w sposób profesjonalny i zawodowy, przy zachowaniu należytej staranności, a złożenie w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości jest wymogiem o charakterze zupełnie podstawowym. Nagannie należało zatem ocenić fakt braku takiego wniosku w sytuacji niewykonywania przez dłużnika wymagalnych zobowiązań względem wielu wierzycieli.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej okoliczności, wobec faktu, iż dłużnik w okresie 10 lat przed dniem zgłoszenia wniosku w niniejszej sprawie będąc do tego zobowiązany jako przedsiębiorca Powstałe w 2009 r. zadłużenie nie zostało uregulowane aż do momentu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej.

Skoro zatem dłużnik nie regulował należności wymagalnych w 2009 r., a nadto w kolejnych latach powstawały nowe, to nie zaistniała sytuacja, w której odpadłyby przesłanki złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w kolejnych latach, a wręcz przeciwnie - sytuacja dłużnika pogarszała się i niewątpliwie wymagała złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy.

Warto przy tym podkreślić, że zakaz ogłaszania upadłości przez Sąd w sytuacji opisanej w art. 491 § 4 ust. 2 pkt. 3 p.u.n. ma w założeniu pozbawić przedsiębiorcę, który nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, możliwości umorzenia zobowiązań z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w trybie przepisów o upadłości konsumenckiej (art. 491 § 15 ust. 1 i art. 491 § 16 ust. 1 i 2 p.u.n.) w tym zobowiązań wobec ZUS, co w upadłości przedsiębiorcy nie byłoby możliwe. Dlatego tylko w sytuacjach szczególnych i wyjątkowych - uzasadnionych względami humanitaryzmu lub słusności ustawodawca zezwolił na odstępstwo od reguły i ogłoszenie upadłości byłego przedsiębiorcy, który nie wykonał obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Odmienne interpretacja wskazanego uregulowania i stosowanie jako reguły ogłaszania upadłości byłych przedsiębiorców doprowadziłyby do sytuacji, że przedsiębiorca, który spełnił obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości byłby w zdecydowanie gorszej sytuacji niż przedsiębiorca, który wbrew przepisom, wniosku takiego nie złożył, a zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej bez zaspokojenia wierzycieli bez złożenia wniosku o upadłość, a następnie zawnioskował o ogłoszenie upadłości konsumenckiej.

Sąd wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości konsumenckiej oddalił na podstawie art. 491(4) ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 233).

SSR Joanna Bury